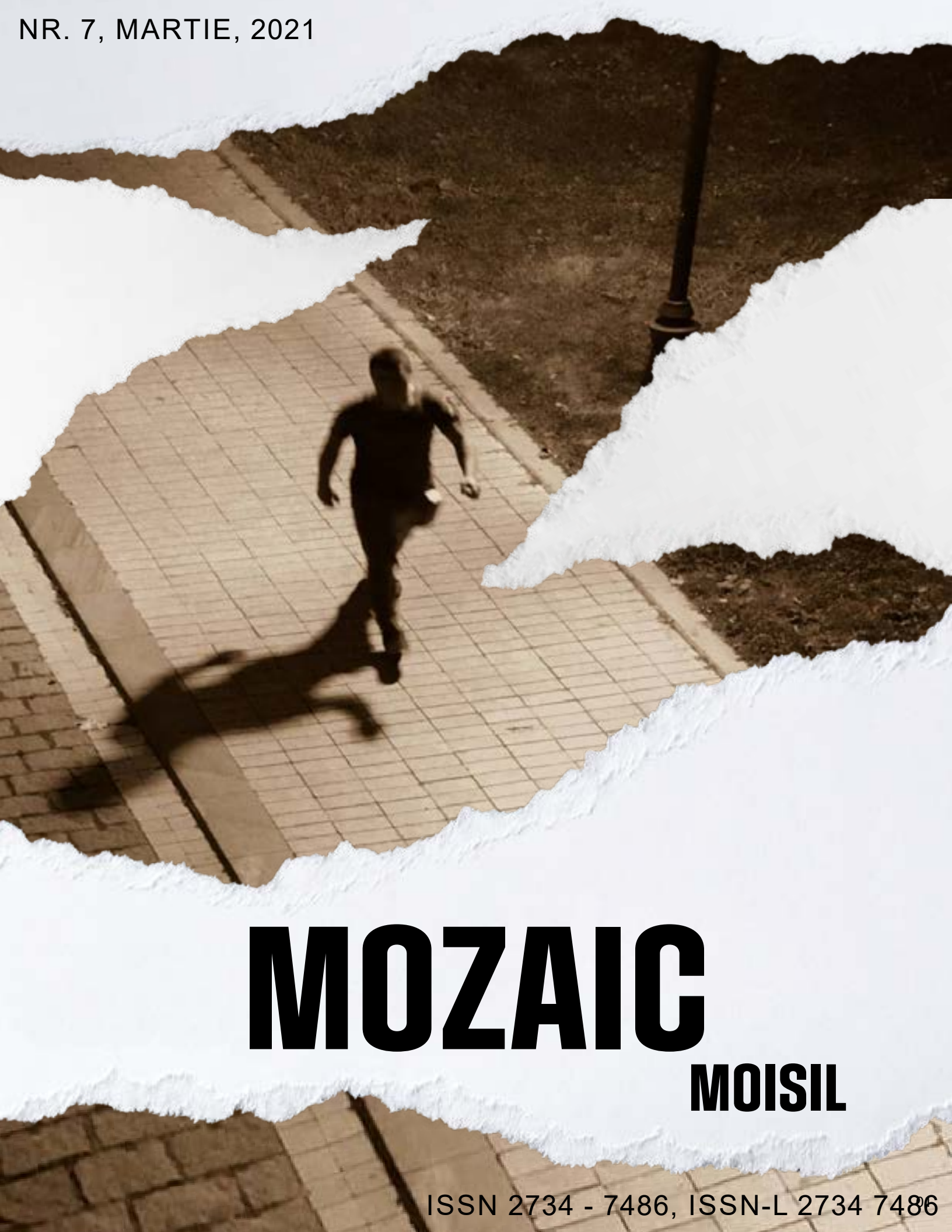

NR. 7, MARTIE, 2021

MOZAIC

MOISIL

ISSN 2734 - 7486, ISSN-L 2734 7486

CUPRINS

3	Dualitate
6	Algebră versus Geometrie
7	Dualitatea dorinței
8	Frida Khalo
10	Artist în Moșil
12	Bosnia-Herțegovina, două state
14	Déjà-vu-ul unui déjà-vu
16	Echilibru
20	Respiro poetic
22	Admonestarea

MOZAIC MUZICAL

Bianca Berculescu

Cojocaru Vanesa

MOZAIC RECITARE

Mohammadi-Golhin Aria Antonio

Dualitate

În nord-vestul județului Gorj, într-un sector al Munților Mehedinți, râul Cerna, foarte aproape de izvoare, își croiește un drum îngust prin calcare vechi de când lumea. Un astfel de sector de vale, în care ai impresia că versanții cad peste tine, poartă numele de *cheie*.

Cheile Cernei (Cheile Corcoaia sau Cheile Corcoaiei) sunt printre cele mai spectaculoase chei din România.

Deși sunt relativ scurte (aproximativ 200 de metri), aspectul particular cu versanți aproape verticali, de peste 150 m înălțime, care se apropie la câțiva metri unul de celălalt, cu surplomba circulară (marmită) pe versantul drept, pe unde se face și accesul turiștilor, Cheile Corcoaiei sunt un spectacol al naturii. Când le vezi, înțelegi de ce oamenii locului au

dat explicații fantastice privind formarea lor. După un drum greu, nemodernizat, care urmează Valea Cernei în amonte, între Băile Herculane și Cerna Sat, în care răbdarea îți este pusă la încercare, ajungi la Cheile Cernei și parcă ești într-o altă lume... O lume rurală înghețată în timp, o lume a influențelor mediteraneene evidente în natură (castanul dulce, vipera cu corn, scorpionul), dar și în istorie (romanii au fost în zonă și au numit izvoarele termale de la Băile Herculane, izvoarele lui Hercule). Aceste influențe mediteraneene se regăsesc și în legenda locului, o împletire între mitologia greacă (eroul Hercule) și legendele românilor (eroul Iovan Iorgovan). Dan Eremia

Simți cum liniștea te cuprinde încet.

Timpul pare că se oprește în loc, Cerna tace obosită, amintindu-și încă de rugămintea eroului plecat demult la vânatoare: *Înceată, Cernă,-nceată,/Trec din piatră-n piatră;/Stai, nu mai urla, Brazi nu legăna.*

Râul așteaptă molcom să-l traversezi, trecând din realitate în poveste.

Curios... ajungi dincolo de hotarul apei, dar liniștea te urmează...

Nu mai auzi, ca în trecut, plânsul speriat al unei fete, strigătele ei disperate că va fi omorâtă.

Dacă le-ai auzi, ce ai face? Ai suna la 112, aici, într-un loc în care se ajunge atât de greu?! Te-ai grăbi să vezi ce se întâmplă?! Ți-ar fi îngrozitor de frică și ai fugi?!

Gândurile ți se amestecă în minte, așa că rămâi înghețat o clipă, privind în jur cu atenție. Nu ești eroul din trecut care dă pinteni calului spre ființa îndurerată... care scoate arcul și îl îndreaptă ferm spre fiara ce se pregătește să atace. O simți totuși, e acolo, pândește... Pornești temător spre locul în care balaurul își ațintea ochii uriași asupra fetei intrată pe teritoriul lui.

Săgețile eroului trase atunci în grabă au nimerit șase capete, dar l-au ratat pe al șaptelea. Șarpele uriaș a fugit în agonie, străpungând haotic muntele, lăsând urma trecerii sale rapide în stâncă.

Ești chiar în acest loc, numit de alții chei... simți încă răsuflarea speriată a bestiei care iese din piatră ca un abur moale.

Îți dai seama că s-a oprit în față, după câteva sute de metri, știi asta pentru că urmele i se pierd brusc, acolo. Și-a întors capul rămas și a implorat pentru propria viață. I-a spus eroului că, murind, va provoca dezastrul, pentru că din hoitul său se vor înălța muște

otrăvitoare care vor ataca tot, animale, oameni. Iorgovan l-a ascultat, dar în urechile sale era deja șuieratul ultimei săgeți.

Tu ai fi ezitat, privind solzii fremătând ai balaurului care își dorea să trăiască, dar el a tras... a ucis, convins că îi poate învăța pe oameni cum să se apere de cumplitele insectele: *Pin sate oi pleca,,/Lumea-oi învăța,/Fumuri mari vor face...*

În agonie, balaurul reușește să se târască, să intre în munte ca într-un mormânt. Locul e numit de localnici Gaura cu Muscă, deoarece din acea peșteră ieșeau, în trecut, teribilele muște columbace (*Culex columbaceus*), care au produs însemnate pagube în zonă, au omorât și au schilodit...

Nu poți merge acolo, nu este o zonă amenajată pentru turiști, sunt vipere cu corn, scorpioni... Îți repeți că e momentul să te întorci, că totul se termină aici.

Ce mai e de spus? Că o legendă se împletește cu alta? Că orgoliul victoriei provoacă suferință celor din jur?

Da, Iorgovan a reușit în ipostaza sa eroică de vânător, dar a eșuat în ipostaza sa civilizatoare. Nu a putut să-i protejeze pe oameni de consecințele faptelor sale. A luptat... din milă pentru a salva o ființă umană, dar nu și-a putut stăpâni furia... din milă pentru adversar. Și atunci, cine este, cu adevărat, cel învins?

Îți vine dintr-o dată în minte chipul angelic al Sf. Gheorghe, cavalerul care zdrobește sub picioare calului său un balaur. Ai, în fond, o dovadă că râul trebuie și poate fi învins... nu doar cel exterior, ci, în primul rând, cel pe care îl purtăm cu noi, zi de zi, în suflet.

Lași în urmă drumul îngust prin calcare vechi de când lumea..., iar soarele apune liniștit peste Cheile Corcoaiei.

Alexandra Dragomirescu

Algebră versus Geometrie

Una dintre cele mai grele misiuni ale profesorului este să le explice elevilor săi importanța fundamentală a ramurilor matematicii (algebră și geometrie) și să le ofere exemple referitoare la utilitatea lor practică. Spre exemplu, jocurile instalate în calculator sau playstationul au nevoie de calcule matematice pentru a putea fi utilizate, iar pentru a putea câștiga la FIFA ai nevoie de cunoștințe geometrice și de orientare în spațiu, chiar dacă nu îți dai seama de acest lucru.

În plus, sistemul de calcul al ratelor necesare achiziționării unei mașini, al prețului unui obiect sau al unui imobil (a cărui valoare crește sau descrește în timp) stârnesc în mod special interesul elevilor. Toate acestea folosesc calcule algebrice.

Matematica le va folosi tinerilor și la slujbele pe care le vor avea în viitor. Fie că sunt constructori, ingineri, arhitecți, artiști sau muzicieni, oamenii vor avea întotdeauna nevoie de matematică.

DANIEL GHINDEA

Dacă ne vom uita suficient de atent, vom observa că matematica apare în mai toate domeniile și în toate lucrurile care ne înconjoară, de la clădiri, drumuri, poduri sau transportul de zi cu zi.

Cert este că toți folosim matematica în diverse aplicații practice de zi cu zi, fie că ne dăm seama, fie că nu.

Constructorul și arhitectul vor folosi calcule și formule matematice în domeniile în care lucrează, geometria fiind folosită cel mai des în acestea. Stabilirea cantității totale de materiale necesare pentru a efectua o construcție, măsurarea cu precizie a lungimilor sau a lățimilor, măsurarea ingredientelor pentru a urmări o rețetă sunt doar câteva dintre cazurile în care ai nevoie de matematică, sunt situațiile în care algebra se împletește cu geometria pentru a obține rezultatul final.

De când sunt în gimnaziu, elevii își exprimă afinitatea pentru una dintre ramuri. Mulți preferă algebra pentru că o consideră mai ușoară, însă cei care descoperă, cu adevărat, frumusețea matematicii vor iubi geometria, pentru că ea îți va pune cel mai mult mintea la contribuție.

Matematica ne ajută să avem vieți ordonate și să prevenim haosul cotidian. Oriunde vom căuta în jur, vom găsi dovezi incontestabile ale prezenței matematicii în viața noastră.

Este datoria noastră să îi facem pe copii să înțeleagă și să îndrăgească ambele ramuri și să înțeleagă care sunt beneficiile lor.

Adrian Manu

Dualitatea dorinței

Nimic nu m-a făcut să cresc mai mult decât tenisul. Acum râd când îmi aduc aminte de mine acum șapte ani, când antrenorul mi-a pus racheta în mână pentru prima dată. Pășisem într-o lume complet nouă, în care n-am vrut să mă implic de la început.

Lumea asta cerea răbdare și perseverență, iar copilul de atunci nu avea de niciunele. Tot ce simțea că poate face era să stea într-un punct fix al terenului, să legene o rachetă mult prea mare pentru mână sa, pe lângă corp și să lovească la infinit o minge galbenă (minge care acum e cel mai mare dușman al meu).

Ceva s-a schimbat într-o vară, când cele trei ore pe săptămână pe care le aveam până atunci au început să mi se pară prea puține.

Dintr-o dată, voiam mai mult, mult mai mult decât avusesem și făcusem până atunci, dar din cauza igoranței cu care am intrat prima dată pe teren, schimbarea a fost lungă și chinuitoare.

Mi s-a spus să nu uit niciodată de unde am pornit, pentru că e interesantă urmărirea propriei evoluții. Mi-ar plăcea să spun că am detestat-o pe a mea, dar acum sunt cine nici măcar n-aș fi visat că pot fi.

Terenul de tenis a devenit singurul loc în care sunt mai curajoasă, mai puternică și mai liberă decât mă vede lumea.

Aș putea vorbi ore întregi despre încurcatele și diferitele emoții care mă umplu de fiecare dată când joc sau despre cum îmi place să țip la fiecare punct câștigat, dar la fel de ușor pot să-mi plâng momentele de frustrare și de neputință.

ANDREEA BERCU

Am învățat că tenisul înseamnă mult mai mult decât să câștigi, în momentul în care m-am înscris în circuitul național și am început să joc turnee oficiale. Pot să-mi amintesc aproape fiecare meci jucat de la doisprezece ani până acum atât de detaliate, încât mă sperii. Mereu sunt aruncată într-un rollercoaster de emoții, care mă urcă și mă coboară într-un ritm chinuitor de alert și din cauza căruia uneori aproape că uit ce caut pe teren, totul din cauza faptului că-mi doresc prea mult.

Antrenorul meu are o vorbă: *Ceea ce îți dorești prea mult te poate distruge.*

Acum că sunt conștientă de faptul că tenisul înseamnă pentru mine ceva dincolo de cuvinte, am realizat că frumusețea sa stă în dualitatea dorinței. Ea te face slab și puternic, lucid și zăpăcit în același timp, iar uneori te poate costa mult. Țelul rămâne același, de a te depăși pe tine și de a deveni cel bun, fiind perfect conștient și de riscul de a-ți dori enorm.

Te joci cu focul cu bună știință, dar nimic nu se termină până la game, set, meci.

Eva Maria Cîrjan

•[Video de la antrenament](#)

Frida Kahlo

Frida Kahlo, cu adevărat un personaj al secolului XX!

Despre Frida se pot scrie pagini întregi extrem de captivante. Dar cine a fost Frida Kahlo? În rândurile următoare vă voi povesti despre una dintre cele mai interesante pictorițe pe care timpul ne-a lăsat-o în istoria artelor.

Pictura mea poartă în ea mesajul durerii, spunea Frida Kahlo.

Frida, pe numele ei complet Magdalena Carmen Frida Kahlo Calderon, născută pe 6 iulie 1907, în apropiere de Ciudad de Mexico, a învățat devreme ce este suferința: a avut poliomielită la vârsta de 6 ani, un îngrozitor accident de autobuz la vârsta de 18 ani, care îi afectează coloana vertebrală.

Frida îl întâlnește pe pictorul muralist Diego Rivera într-un Mexic aflat în plină

efervescentă politică și culturală. Împreună vor forma un cuplu legendar și puternic atașat de culturile populare indiene, unit până la capat în ambiția artistică ce va supraviețui tuturor încercărilor conjugale.

Cele doua Frida (1939)

Frida se prezintă cu dublul său într-o pictură monumentală din 1939, în momentul când i se confirmă divorțul de Diego Rivera. Așezată pe o bancă, cu bustul drept, cu privirea fixă pentru a afirma mai bine realitatea, Frida cea din stânga este îmbracată cu o rochie albă, cealaltă cu o fusta și cu o bluză de tehuana. O venă plină de sânge leagă o inimă suferindă și însângărată de o altă inimă rămasă intactă. Frida cea tristă strânge mâna Friedei curajoase pentru a pecetlui mai bine, printr-o înțelegere cu ea însăși, triumful asupra rănilor, închizându-l pe marele sau Diego, într-un mic medalion pe care îl ține în vârful degetelor.

Diego si eu (1943)

Acest dublu portret a fost început spre finalul verii anului 1940, după divorțul de Diego Rivera.

Ca de obicei, Kahlo realizează metafora foarte plastic. Diego îi bănuie în continuare gândurile, este tatuat pe creier, închis înăuntrul ei. Frida poartă un costum tehuau și o coroană de frunze care pare să se întindă precum o plasă. Este ca și cum s-ar simți captivă atât în tablou, cât și în obsesia sa. Însă, acesta nu a fost finalul iubirii dintre ei. Până la finalizarea picturii, în 1943, Diego și Frida s-au recăsătorit.

La vârsta de 47 de ani, Frida Kahlo se stinge în noaptea de 13 iulie, 1954.

Andreea Bunea

Artist în Moisi, Lorena Neacșu

Lorena Neacșu are 15 ani, este elevă în clasa a IX-a C. Deși profilul clasei este unul al științelor exacte, Lorena este sensibilă, talentată și pasionată de pictură. Iată ce ne transmite ea:

„Pot spune că pasiunea mea a început încă din copilărie, de la grădiniță. Țin minte că îmi petreceam foarte mult timp desenând, părinții m-au susținut și mi-au cumpărat materiale, astfel, prin clasa a VI-a a început să prindă contur acest talent.

Despre inspirație, nu pot spune că mă bazez pe sentimente cum o fac alții, la mine

e ceva spontan. De pildă, uitându-mă pe rețelele de socializare, descopăr tot felul de imagini ce-mi pot servi ca reper, iar decizia de a transforma acea imagine în desen/ tablou este pe moment.

Mi-a plăcut dintotdeauna să fiu originală și să îmi creez propriul stil artistic. Cum am spus și mai devreme, decizia de a realiza o pictură vine pe moment, văd o poză cu un peisaj, o persoană, ce mă atrage. Atunci încep să îmi fac tot felul de planuri: *Ce mărime de pânză îmi trebuie?; Cam cum ar arăta schița?* După aceea, îmi adun toate materialele de pictură și creez.

Consider că educația plastică este o materie necesară în școli, întrucât poate largi felul în care elevii privesc ce este în jurul lor. Le poate oferi ochii unui artist.

Despre lucrarea ce se află în revistă, pot spune că este cea mai spontană lucrare a mea, ce are și o mică povestioară. Țin minte că era toamnă, iar afară era o vreme furtunoasă. Eram singură acasă, și, din plictiseală, am început să mă uit pe internet. Aici am găsit o poză pentru acest tablou. Nu am mai stat pe gânduri și am început să schițez chipul bătrânului, însă, am realizat că pânza pe care o aveam în acel moment era mult prea mică. Dorința de a picta m-a făcut să mă duc, pe furtună, la un magazin mixt din apropiere pentru a cumpăra o pânză de mărime potrivită. Țin minte că am ajuns la magazin udă learcă, până și vânzătorii s-au mirat când m-au văzut. Eram singura persoana suficient de nebună pentru a ieși afară din casă doar pentru o pânză. Dar nu m-a interesat. Am luat pânza și țin minte cât de fericită eram, prin ploaie, că pot să pictez ce îmi doream.”

Interviu realizat de Andreea Bunea

Bosnia-Herțegovina, două state

Situat în partea central-vestică a Peninsulei Balcanice, teritoriul Bosniei prezintă, în principal, un relief muntos și o climă temperat-continentală, cu influențe mediteraneene, care își lasă amprenta asupra vegetației. Atât poziția geopolitică, cât și evenimentele istorice care s-au succedat în regiune au condus la apariția unei diversități etnico-religioase complexe.

În Evul Mediu, a existat un stat al Bosniei, cucerit ulterior de înaintarea otomană. Drept urmare, s-a putut constata o serie de mutații religioase, în timp ce o parte dintre slavii provinciei erau de religie catolică și ortodoxă, beneficiile oferite de noii veniți i-au determinat pe unii dintre ei să treacă la islam.

În 1878, regiunea a fost anexată de la otomani de Imperiul Habsburgic. Bosnia a reprezentat un măr al discordiei și pentru izbucnirea Primului Război Mondial. Nici cea de-a doua conflagrație mondială nu a ferit Bosnia de confruntări armate, teritoriul acesteia a fost scena unor lupte atât împotriva ocupației germane, cât și a unor confruntări interetnice.

Spre deosebire de restul statelor ex-iugoslave, unde se putea distinge o majoritate etnică bine definită, Bosnia cuprindea la începutul anilor '90 un adevărat mozaic de popoare, unde musulmanii reprezentau o majoritatea relativă (43,5% din totalul populației), sârbii constituiau 31,2%, croații 17,4%, restul fiind reprezentat de cetățeni ce s-au declarat iugoslavi 5,5% și câteva procente de alte naționalități. De menționat că toate cele trei entități au o

limbă comună cu diferențe minore. Căderea comunismului, precum și declanșarea conflictelor pentru independență în Slovenia și Croația, marcate de un adevărat efect al dominoului pentru statele ex-iugoslave, nu puteau să nu se răsfrângă și asupra complexității Bosniei.

Vara anului 1991 a reprezentat pentru spațiul ex-iugoslav una extrem de tensionată. În plin conflict de secesiune al Croației, evenimentele au început să se precipite și în Bosnia. În luna august, Alija Izetbegović a anunțat organizarea unui referendum privind independența. La 21 august au avut loc o serie de ciocniri între armata iugoslavă și musulmani, în localitățile Capljina și Mostar.

La rândul ei, populația sârbă a anunțat, la data de 21 septembrie, voința de a-și manifesta suveranitatea și de a obține secesiunea în regiunile majoritar sârbești, acestea urmând să rămână în Federația iugoslavă alături de Kraijna (regiune a Croației predominant sârbă aflată în plin război), Serbia și Muntenegru.

A fost organizat un referendum privind independența urmat de mișcări violente provocate de toate cele trei etnii, în mai multe centre urbane ale țării. O serie de forțe paramilitare, între care și grupuri infracționale, pun în următoarele zile stăpânire pe capitala Sarajevo. În timp ce musulmanii au ocupat centrul, sârbii s-au refugiat în cartierul lor majoritar, Garbavica și pe înălțimile din jur. Toate cele trei grupuri (croați, sârbi și musulmani) au comis numeroase atrocități asupra celorlalte.

Pe lângă acestea, o poveste care a

ținut prima pagină a ziarelor din Occident a fost cea a cuplului format din Boško Brkić și Admira Ismić. El sârb, ea musulmană, un Romeo și o Julieta veritabili, din două tabere ireconciliabile. Au dansat împreună pe hiturile anilor '80, s-au perindat în aceleași cercuri de prieteni și poate s-au bucurat de primii pași spre liberalizarea și căderea comunismului în Europa acelor ani. La data de 19 mai 1993 cei doi aveau să fie uciși de lunetiști când încercau să părăsească orașul aflat sub asediu. Fiecare dintre tabere a dat vina pe oponenti.

Punctul culminant al războiului a fost reprezentat însă de Masacrul de la Srebrenica.

La data de 11 iunie 1995, după ce sârbii au ocupat localitatea Srebrenica, un număr de peste 30.000 refugiați musulmani au invadat baza militară a ONU din localitatea Potocari, aflată în apropiere. În aceeași zi, generalul Ratko Mladić a ocupat baza. Filmările ni-l arată jovial, oferind clemență și chiar dulciuri copiilor aflați în bază. În zilele următoare, femeile și copiii au fost lăsați să plece cu autocare spre zonele controlate de musulmani. Toate persoanele de sex masculin cu vârsta de peste 14 ani au fost reținute și executate sistematic într-o clădire din apropiere motivându-se participarea acestora la lupte ca teroriști. Masacrul de

la Srebrenica a reprezentat cea mai neagră pagină a războaielor iugoslave, lui i-au căzut victime peste 8.000 de persoane.

Războiul din Bosnia, poate fi considerat azi mai degrabă un conflict înghețat decât o societate funcțională care să se așeze pe principii democratice.

După acordurile de la Dayton din 1995, Bosnia rămâne împărțită în două entități: Federația Croato-Musulmană și Republica Srpska și trei naționalități: musulmani, croați și sârbi.

Conform statisticilor, o mare parte din populație consideră că se află mai aproape de un nou război decât o integrare în structurile Uniunii Europene. Există însă și germeni ai speranței prin nașterea și dezvoltarea unei generații tinere ce nu a luat contact cu războiul în întreg spațiul iugoslav.

În acest moment, există însă două formații de rock alternativ ce critică actele de corupție ale politicienilor, sărăcia și manipularea la care este supusă populația de rând. Una bosniacă, numele ei fiind Dubioza Kolektiv și cealaltă sârbă, S.A.R.S. Cele două organizează adeseori concerte împreună în diverse regiuni din spațiul ce a reprezentat odată o țară vecină a României și anume Iugoslavia.

Florin Cristescu

Déjà-vu-ul unui déjà-vu

O seară plină de emoții amestecate ca o sorcovă, cu adrenalină nemăsurată, o seară care trebuia să fie ca toate celelalte a schimbat totul.

Singură acasă, mă gândeam la ceva complet neimportant, când m-a cuprins somnul și probabil că am ațipit pe canapea, în fundal tot rulând veșnica reclamă de la Teleshop – *2 tigăi la preț de una!!!* – așa că pot spune că este o ofertă de nerefuzat. Până și în vis se auzea o șoaptă distorsionată, spunându-mi ca nu care cumva să uit să achiziționez un asemenea bun.

Cât mă plimbam eu pe faleza Dâmboviței, pe care imaginația mea o considera un abis, ori de gunoaie ori de planuri duse pe apa Sâmbetei, afară era aproape pustiu. Nu tu câine, nu tu om, nu tu autobuz – pustiu ca... după ce trece ora 23.00 și intră în vigoare vreo restricția nocturnă.

Îmi place podul, înălțime deasupra apei, vântul bate... ocazional îmi văd reflexia făcându-mi cu mâna. Oarecum neobișnuit dacă nu ești obișnuit, dar a trecut destul timp și destule gânduri ca să nu mai fiu deranjată de acest lucru. De-a lungul podului tot dădeam ture, mintea mea, gândind tot mai abitir același gând care m-a băgat la somn, care stătea prins ca o piatră în pantof. Ce era, ce voia să-mi spună, ce trebuia să deduc? Nimic. Era nimic, nimic mai mult decât un gol lăsat de ceva demult dus și totuși nu îmi dădea pace.

Dintr-odată, în capătul podului s-a ivit o siluetă, o figură cunoscută dacă ar fi avut chip, și s-a oprit lângă mine, sprijinindu-se de balustradă. Poate ieșise să se calmeze,

privind rața lin alunecând, poate era deranjat de același nimic ca și mine, poate că împărțeam același gol. Emana răceală, un frig familiar, pe care nu știam de unde îl știu. Am stat pe pod, în lumina felinarelor, într-o tăcere atât de zgomotoasă încât nici vântul nu mai îndrăznește să mai șuiere. Amortită, am făcut un pas, am dus piciorul drept în fața celui stâng și am plecat.

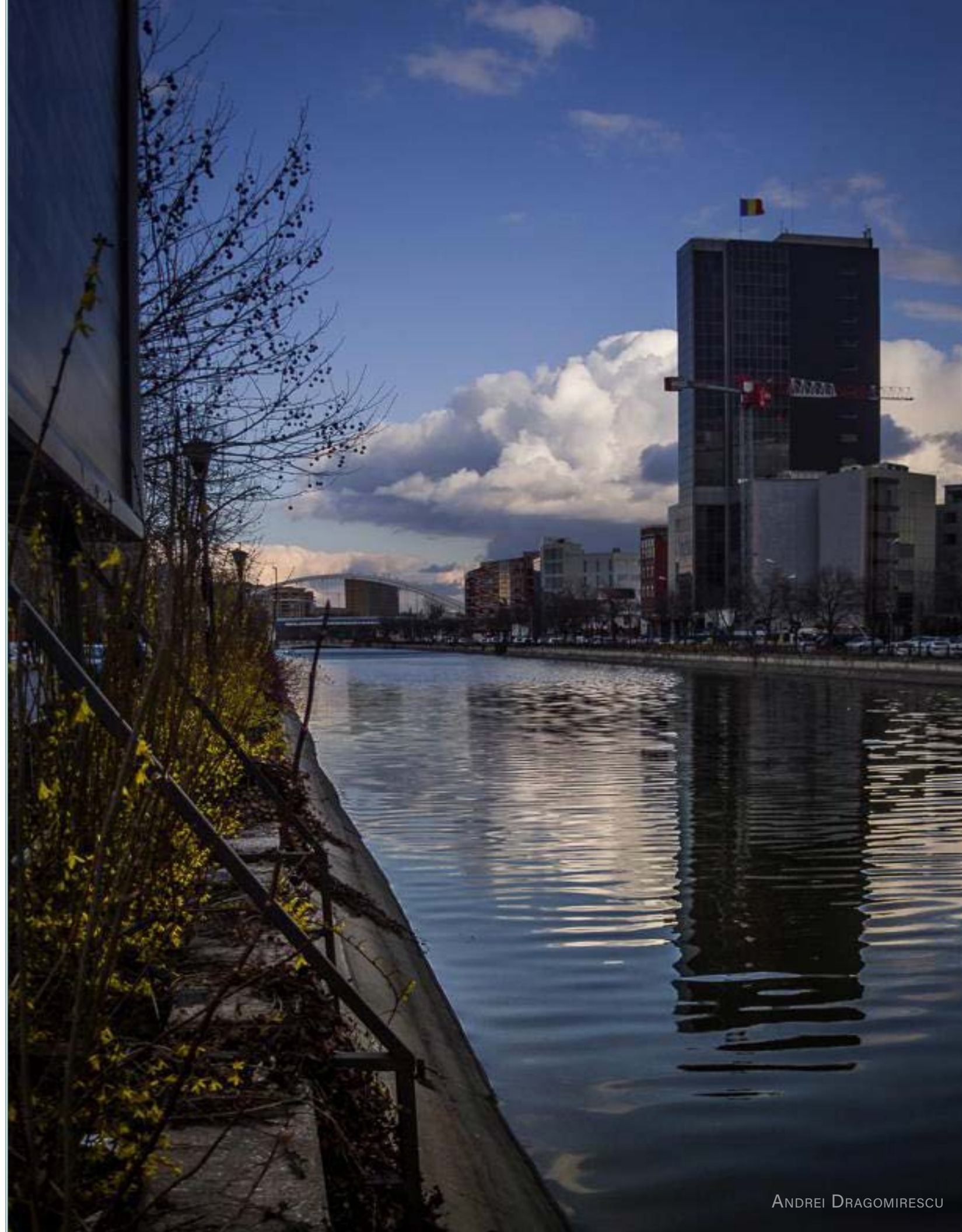
În timp ce mergeam spre casă, toate locurile de atâtea ori văzute și admirate deveniseră șterse, niște ruine ale trecutului – nimic atrăgător. Străzile pe care mereu mă plimbam deveniseră niște poteci prost asfaltate, pline de bălți și de noroi. Scara blocului, cele două etaje, pe care mereu le urc și le cobor, deveniseră atât de anoste, mirosind înțepător a clor.

Cât mă uitam în salon, la pozele de familie din vitrină, la televizorul care rula aceeași reclamă de la Teleshop, am văzut pe cineva pe canapea, sub patură, care brusc s-a trezit la simplul sunet „ding” al unei notificări. Eram eu, care adormisem tot pe o canapea, și mă priveam pe mine fără să mă văd. Mă holbam la mine, care se holba la ecranul mic, care produsese sunetul.

Era ca și cum nu eram acolo, ca și cum eram o fantomă a zilelor de altădată, un gând uitat și șters – uitându-mă la mine însămi, având un déjà-vu cu tot ce se întâmpla. Și apoi am dispărut.

M-am trezit pe canapea, toate erau în ordine, până și gândurile mele...și m-am ridicat să ies la o plimbare pe pod, ca și cum cineva mă aștepta acolo.

Ana Teodora Vertan

Echilibru

Nu am crezut niciodată că existența mea poate să fie atât de întunecată.

Aș fi vrut să îmi dau seama mai de mai demult, cât înseamnă lumina...

E curios să te uiți în jur, dar să nu vezi nimic, nu-i așa? Poate că puterea unor cuvinte mi-a pus stăpânire pe suflet sau poate pur și simplu e o dorință nebună pe care toți o au de a asculta.

Nu știu ce mă deranjează mai tare. Gândul că nu aș putea să mă opresc niciodată să îi cred pe ceilalți sau faptul că nu îmi doresc să o fac? Un lucru ciudat pe care l-am învățat în întuneric este că, nouă, celor închiși, nu ne este frică de lumină. Ne dorim ajutor. Vrem echilibrul pe care nu îl putem avea singuri.

Chiar dacă realizez că este nedrept, că această dorință de a obține putere asupra celorlalți ne transformă. Nu putem schimba faptul că diferența dintre noi și purtătorii de lumină adevărată o face foamea pentru mai mult. Mai mult din ce? O întrebare pentru care am încercat de multe ori să găsesc răspuns și totuși am rămas cu mintea goală. Pentru că aș lua orice. Orice poate fi transformat în nimic, folosit pentru a îmi putea stinge pofta.

Odată ce te înveți cu umbrele din jurul tău, realizezi că obscuritatea faimei poate fi mai gustoasă decât adevărul.

Este mai ușor să te pierzi în râuri negre, să plutești pe maluri părăsite, să simți și să te întâlnești cu nimicul, să îl ții în palme și să îți dorești să poți extinde această masă de nonculoare spre lumină, să înghiți speranța ce sălașluiește în sufletele tuturor viețuitoarelor așa cum a trăit și în al nostru...

Pentru că fericirea e prea dulce, e desertul preferat, dar interzis, al tuturor ființelor nedemne, este singura noastră posibilă bucurie... a celor care trăim în singurătate.

Nu suntem siguri că ne-am dori să ne cunoaștem, deoarece ne este frică... de ceea ce ar putea ascunde această negură. De sufletele noastre. Din acest motiv avem nevoie de lumină, chiar dacă știm că e falsă. Pentru că ea ne hrănește, iar noi suntem mereu înfometați.

Noi căutăm mereu claritatea această copleșitoare pentru că o iubim. Ne-o dorim. Dar de cele mai multe ori lucrul la care râvnim cel mai tare ne refuză.

Luminii nu îi place să ne vadă, suntem hidoși. Oare?! Avem nevoie de acest echilibru între frumos și urât, pentru a nu începe să distrugem lumea. Dar dorință de a obține tot a pus stăpânire pe noi încă de la începutul timpului. Nu am ieșit niciodată din nimicul celuilalt. Dar ne-am dori să o facem, să devorăm totul și să furăm lumina altuia, să o aducem în întunericul nostru și să... trăim.

Avem nevoie de un ciudat și misterios echilibru. Așadar primim. Ne sunt dăruite flăcări pe care le considerăm pure, le folosim. Nu știm însă să le menținem în viață. Nu am fost învățați niciodată. Întunericul stinge, bucurându-se de tot ceea ce poate extrage din acel sentiment liniștitor de încetare, de calm.

Ce se va întâmpla, totuși, când lumina nu o să mai dăruiască? Feriți-vă de locurile stinse! Ce se va întâmpla când ne vom da seama că trăim cu iluzia că avem lumină?

Feriți-vă de oamenii care vă sting!

Angela Ioana Stanciu

Respiro poetic

Frați vitregi

Pe cerul de sticlă stele de opal s-au așezat,
Oceanul le privește înfiorat.
Îngemănarea îi place oceanului în tihnă,
Dar câteodată, mânat de gelozie,
Căci el, așa, ca cerul ar fi vrut să fie...
Se mânia pe valuri și le izbește tare
de stâncile tăioase.
Crunta luptă ia în cele din urmă sfârșit
Oceanul privește în sus răvășit,
Draperia de nori bosumflați ascund iară cerul,
Învolburat, oceanul își cere iertare,
Hai, frate, deschide, vreau să te văd!
Oglindeaște-te-n mine, să-ți vezi frumusețea!
De-a valma fugiră norii îmbufnați,
Oceanul și cerul străluceau fericiți,
Frați vitregi, de milioane de ani!

Mohammadi-Golhin Aria Antonio

Cerul neîmplinit

Cad și mă lovesc de nori mătăsoși
Ca vata de zahăr,
Cu fiecare pas greșit pot deveni periculoși
Și încerc să am grijă.
Simt o atingere caldă, o atingere ușoară,
Cum razele tremurânde pe șolduri coboară.
Încerc să îmi mențin echilibrul,
dar trupul îmi arde...
Și mă întreb cum prin piele mi s-a strecurat,
Cum mângâierile aspre m-au capturat.
Se-aud șoapte blestемate, umbre
Rămân nemișcată, calc pe păcate.
Toate-s mascate...
Timpul trecător m-a îndrumat spre ispășire.

Carina Cătrună

Nisipuri mișcătoare

Cam așa e treaba prin viață, nu?
Calci cu grijă ca să nu te afunzi sau pierzi,
Și totuși, orice ai face, tot ajungi sub pământ...
Sau mă rog... sub nisip în cazul nostru.
Te străduiești să te focusezi pe punctul ĂLA
pe care vrei să-l atingi,
Dar te pierzi în amănunte/pași.
Intri și mai mult, și mai mult,
Până când simți îmbrățișarea unei surori care
nu vrea să-ți dea drumul de picioare,
Și mai mult,
Până când devine îmbrățișarea unui prieten
care-ți va duce dorul,
Și mai mult,
Până când simți îmbrățișarea unui iubit care
te ține strâns aproape,
Și mai mult,
Până când... Până când...

Nu știu, n-am trecut de faza asta...
Până când te afunzi de tot presupun...

Alexandra Cătu

Mărul

Uscat, la o fereastră dublă ascultă lupta dusă
De crengi și valuri sparte,
De zi apusă...
O perdea din rest... curate pe fața-i verde i se
cade creț, cu plete roșii, late...
Soarta îl desparte de...
Acu-i acu' și mâine-i altă dată,
Altă dată-n veac, că viață nu mai e!
În gheața de liniște,
Îi sună ceasu-n lumea sfărâmată...

Andra Dumitru

Încet

În jurul nostru se petrece
lumea,
viața.
Galopând în neștire
precum pursângi legați la ochi
nu știm încotro ne-ndreptăm;
tot ce putem face
este să alergăm
încet.
Să trăim fugind de moarte
printre ziduri de beton
peste care anii
și lichenii cresc
încet.
Să treacă secole, decenii,
clipe,
iar noi, morții umblători,
să plutim în derivă,
în abis,
încet.
Trăiesc într-un mușuroi de praf -
o biată Furnică,
un Sclav adormit
care, când prea târziu va fi,
se va trezi din somnul său,
primind în brațele-i o nouă lume,
încet.

Andrei Bădescu

Întrebarea fără răspuns?!

Printr-o întrebare
Cu un răspuns mai greu ,
Se-ascunde azi ideea
Că totu-i mai mereu,
La fel de simplu și banal
Ca și răspunsul,
Pe care-l dă de fapt, etern, apusul

David Ciripoiu

Care răsare când totul reînvie
Și care se așterne asupra fericirii,
A cărei fețe diametral opuse cu cea a nemuririi
Se ascunde... Și ea nu mai revine.
Deși, mult așteptată nu bagă de seamă
Decât dacă primește răspunsul
La ceea ce a fost de fapt o întrebare
Acum, rămâne doar o afirmare...
Deci... răspunsul biruiește când are întrebare,
iar întrebarea adesea nu are nicio cale
....(de rezolvare).

Barna Carina

Dualitate

Străin. Trăiești într-un haos ordonat.
Simți nevoia de o pauză de la atâtea
bariere pe care acum le cobori în speranța că
te vei simți altfel, însă ce nu știi cu adevărat
este intensitatea acestora.
Ușurat și alimentat de libertate te
lovești de realitate. Nu era mai bine când
respectai ordinea? Acum trăiești în disperare
și cauți o întoarcere la normal. A trebuit să
treci printr-o furtună pentru a vedea pe ce
insulă pustie umbrită de soare naufragiai.
Cautăm răspunsuri. Preferăm să
mințim pentru a nu răni sentimente și pentru
a nu strica prietenii sau pentru că ne este
teamă că vom fi înțeleși greșit? De ce să
mințim când putem spune adevărul. Oare
contează cu cine vorbim? Poate în fața unei
persoane necunoscute imaginea noastră nu
este afectată de o mică minciună, dar poate
în fața unui apropiat contează. Începem să
ne gândim dacă legătura noastră permite
acceptarea adevărilor sincere și respinge
în totalitate minciunile? De ce avem atâtea
întrebări care caută minciuni?

Balanță

Când mă gândesc la dualitate mă
gândesc la noi doi. O balanță pe care s-a
pus praful, de parcă este nefolosită de la
conceperea lumii, dar pe care se află două
entități: tu și cu mine. Este într-un echilibru
natural, există în perfectă opoziție fără
intervenția unor factori externi, dar cum
nu este singură în univers este de ajuns o
adiere de vânt ca să fie destabilizată. Atât de
puternică prin precizia ei singulară, dar atât
de neputincioasă la greutatea unei situații
nonconformiste.
Ochii tăi au albastrul cerului, ai mei
au maroul pământului. Limitele ochiului
uman. Cine poate vedea deasupra cerului și
dedesubtul pământului? Niciun om nu a văzut
vreodată magma cu ochiul liber, nici atât ce
este după cer, căci orizontul este limita până
la care ajunge vederea noastră.
Eu, un sinucigaș cu mintea și spiritul,
și tu care îi râzi vieții în față. E adevărat, ce
îți trebuie mai mult decât tinerețe ca să îi râzi
vieții în nas? Dar, totodată e adevărat, ce este
mai dureros decât a-ți pune pe tavă în fiecare
zi sufletul cu riscul inevitabil de a pierde părți
din el?
Tu, un realist convins, și eu, un filosof
nehotărât. Universul poate s-a extins dintr-o
singularitate primordială sau poate doar
opinia mea contează având în vedere că ești
creația simțurilor mele. Dar în ultimă instanță,
eu fără tine nu sunt și tu fără mine nu ești.
Viața mea a început din momentul în
care am aflat de existența ta, tot ce este în
spate a fost o instruire.
Știu că este reciproc, de la tine am aflat
prima oară acest lucru.

Estera Stoica

ANDREEA BERCU

Neprevăzut

Un epilog,
Un sfârșit pentru ceea ce a început
Cu un prolog
Și s-a terminat neprevăzut.

Un epilog,
Pentru fericirea ce s-a așternut,
Cu zâmbetele ce ne-au aparținut
Și s-au pierdut.

Un epilog,
Pentru lacrimile ce s-au vărsat
Cu suspinele ce nu s-au limitat
Și s-au amplificat.

Un epilog,
Pentru ceea ce noi numim viață,
Ce are să se termine ca o scenetă de teatru
Cu un final de gheață.

Daria Preda

Admonestarea

Kenrap se uita cu disperare la muncitori. Aceștia începuseră să curețe un arbore de crengile putrede și uscate, tăind toate crengile copacului, lăsând doar câteva cioate.

Atunci, Kenrap nu a mai suportat. Și-a făcut curaj și l-a tras de mânecă pe muncitor. Acesta și-a întors capul și a început să râdă. Fără să-i pese, Kenrap a zis:

—Oprește-te imediat! Cum poți să-ți faci munca cu atâta nepăsare? Nu vezi că ai scalpat copacul de tot?

—Da' ce-ți pasă ție, puștiule?se înfurie muncitorul. Eu doar l-am curățat de crengile uscate.

—Vrei să spui că tot copacul avea crengile uscate?! Și-așa sunt foarte puțini copaci, mai peste tot este beton. Gândește-te că aici trăia o ființă, iar tu ai distrus-o și pe deasupra mai ești și indiferent, spuse Kenrap și plecă, lăsându-l pe muncitor cu gura căscată.

Acasă, o găsi pe mama sa pregătind niște orez și o supă cu tăiței. Kenrap luă farfuria și începu să mănânce dezgustat, de parcă ar fi mestecat polistiren. Mama sa îl întrebă:

—Ce ai învățat astăzi?

—Am învățat că indiferența altora te poate afecta și pe tine, răspuse băiatul.

—Interesant. Unde ai aflat asta?

—Când mă întorceam de la școală, spuse băiatul și ieși din cameră.

A doua zi, când băiatul trecu prin parc, se întâlni din nou cu muncitorii. Aceștia, în loc să curețe stângaci copacii, îi curățau foarte grijuliu.

Un domn îi zise lui Kenrap:

—Ieri, după ce ai plecat, mai mulți oameni au început să se plângă de neseriozitatea lucrătorilor din parc, iar ei au trebuit să fie atenți la fiecare creangă în parte, pentru că, la fel cum ai zis și tu, trebuie să respectăm natura. În plus, toți lucrătorii din parc vor fi supravegheați, încheie domnul.

—Nu cred că trebuie supravegheați, răspuse băiatul. Asta îi va face să își facă treaba cu mai puțină tragere de inimă. Eu i-am admonestat pentru că iubesc natura, atâta tot.

— Așa o fi, spuse domnul. Dar prin faptul că ai sesizat o abatere, i-ai făcut și pe ceilalți să-și ia inima în dinți și să spună că nu este în regulă ceea ce se întâmplă în jurul nostru. Natura înseamnă viață, nu trebuie să tratăm totul cu indiferență.

Victor Buiciac

Mozaic 8
Fantastic
30 aprilie